

Seria
Arsène Lupin

813

Redactor: Ecaterina Giurgiu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Concept grafică *Seria Arsène Lupin*: Valentin Tănase

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEBLANC, MAURICE

813 / Maurice Leblanc ; trad. din lb.
franceză: Gabriel Mălăescu. - București : Cișmigiu Books,
2022
ISBN 978-606-28-1553-0

I. Mălăescu, Gabriel (trad.)

821.133.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062815530

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din
această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Maurice Leblanc
813
Librairie Pierre Lafitte & Cie, Paris, 1910

Copyright © 2022
Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

MAURICE LEBLANC

813

Traducere de Gabriel Mălăescu

CÎSMIGIU
books

I

Tragedia de la Hotelul Palace

Domnul Kesselbach se opri brusc în pragul salonului, apucă brațul secretarului său și, cu o voce agitată, șopti:

- Chapman, cineva a fost aici din nou.

- Cu siguranță nu, domnule, protestă secretarul. Abia ați deschis dumneavoastră înșivă ușa holului; iar cheia nu a stat în altă parte decât în buzunarul dumneavoastră cât am luat prânzul la restaurant.

- Chapman, cineva a fost aici din nou, repetă domnul Kesselbach.

El arată către o geantă de voiaj aflată pe polița șemineului.

- Uite, pot dovedi. Geanta era închisă. Acum este deschisă.

Chapman protestă:

- Sunteți foarte sigur că ați închis-o, domnule? Pe lângă aceasta, geanta nu conține altceva decât nimicuri lipsite de valoare, piese de îmbrăcăminte...

Pe perete se afla un telefon. Kesselbach luă receptorul.

- Alo!... Sunt domnul Kesselbach... apartamentul 415... Așa este... Domnișoară, vreți să-mi faceți legătura cu Secția de Poliție... Biroul Detectivilor... Știu numărul... o clipă... A, uite-l aici! Numărul 822-48... Rămân pe fir.

O clipă mai târziu, el continuă:

- Sunteți 822-48? Aș vrea să discut cu domnul Lenormand, șeful biroului de detectivi. Numele meu este Kesselbach... Alo!... Da, detectivul-șef știe despre ce este vorba. El mi-a dat permisiunea de a-l suna... Ah, nu este

acolo?... Cu cine vorbesc?... Sergentul-detectiv Gourel?... Erați acolo ieri, nu-i așa, când am trecut pe la domnul Lenormand? Ei bine, același lucru despre care i-am spus domnului Lenormand ieri s-a întâmplat și astăzi... Cineva a intrat în apartamentul pe care îl ocup. Și, dacă veniți imediat, veți putea descoperi niște indicii... Într-o oră sau două? În regulă, mulțumesc... Trebuie doar să întrebați unde e apartamentul 415... Vă mulțumesc din nou.

* * *

Rudolf Kesselbach, poreclit în același timp Regele Diamanțelor și Lordul Capului¹, avea o avere estimată la aproape douăzeci de milioane de lire sterline. Pe parcursul ultimei săptămâni, el ocupase apartamentul 415, aflat la etajul al patrulea al hotelului Palace, constând în trei încăperi, din care cele două mai mari, pe partea dreaptă, adică salonul și dormitorul principal, dădeau spre bulevard, iar cealaltă, de pe partea stângă, în care dormea Chapman, secretarul, dădea spre Rue de Judée.

Alăturat acestui dormitor, un apartament cu cinci camere fusese rezervat doamnei Kesselbach, care urma să părăsească Monte Carlo, unde stătea în prezent, și să se alăture soțului ei în clipa în care acesta o anunța.

Rudolf Kesselbach se plimbă de colo-colo câteva minute, cu un aer gânditor. Era un bărbat înalt, cu obraji rumeni, încă tânăr; iar ochii lui visători, care păreau de un albastru palid prin ochelarii cu rame aurii, îi dădeau o expresie blândă și sfioasă care contrasta într-un mod curios cu forța frunții sale pătrate și cu maxilarele puternice.

¹ Capul Bunei Speranțe, aflat în extremitatea sudică a Africii

El merse la fereastră: aceasta era zăvorâtă. Mai mult de atât, cum ar fi putut cineva să intre pe acolo? Balconul care înconjura apartamentul se sfârșea în partea dreaptă, iar în stânga era despărțit de un zid de piatră de balcoanele din Rue de Judée.

Merse în dormitorul lui: acesta nu comunica în niciun fel cu dormitoarele vecine. Merse în dormitorul secretarului: ușa care dădea spre cele cinci camere rezervate pentru doamna Kesselbach era încuiată și zăvorâtă.

- Nu înțeleg deloc, Chapman. De mai multe ori am observat unele lucruri pe aici... lucruri ciudate, trebuie să recunoști. Ieri, bastonul meu a fost mișcat... Cu o zi înainte, hârtiile mele au fost cu siguranță atinse... Și totuși, cum a fost cu puțință?!

- Nu este cu puțință, domnule! spuse Chapman, ale cărui trăsături oneste, placide nu trădau niciun fel de neliniște. Vă închipuiți lucruri, asta-i tot... Nu aveți nicio dovadă, nimic altceva pe care să vă bazați, decât impresii... Mai mult, uitați-vă aici! Nu există altă intrare în apartament decât prin hol. Foarte bine. Aveți o cheie special făcută în ziua sosirii, iar valetul dumneavoastră, Edwards, are singura copie. Aveți încredere în el?

- Bineînțeles că am! Mă slujește de zece ani! Dar când Edwards merge să ia prânzul, în același timp ce îl luăm și noi; și asta e o greșală. El nu trebuie să mai coboare, pe viitor, până ce noi nu ne întoarcem.

Chapman ridică ușor din umeri. Nu exista nicio îndoială, Lordul Capului devenea un pic ciudat, cu temerile acelea de neînțeles. Ce pericol te poate paște într-un hotel, mai ales când nu ai nimic de valoare, nicio sumă importantă de bani la sau cu tine?

Auziră ușa holului deschizându-se. Era Edwards. Domnul Kesselbach îl chemă:

- Ești în uniformă, Edwards? A, e în regulă... Nu aștept musafiri astăzi, Edwards... sau, mai bine zis, aștept un singur musafir, pe domnul Gourel. Între timp, rămâi în hol și stai cu ochii pe ușă! Eu și domnul Chapman avem niște treburi serioase.

Treburile serioase au durat câteva minute, cât domnul Kesselbach răsfoi corespondența, citi vreo trei-patru scrisori și dădu indicații cum să li se răspundă. Dar, dintr-odată, Chapman, așteptând cu tocul de scris în aer, observă că domnul Kesselbach se gândea la ceva cu totul diferit de corespondență. Ținea între degete și cerceta cu atenție un ac, un ac negru, îndoit ca un cârlig de pescuit.

- Chapman, spuse el, uite ce-am găsit pe masă! Acest ac îndoit înseamnă cu siguranță ceva. Este o dovadă, o dovadă palpabilă. Acum nu mai poți pretinde că n-a fost nimeni în această încăpere. Pentru că totuși acul acesta nu a venit aici de unul singur.

- Sigur că nu, răspunse secretarul. A venit cu ajutorul meu.

- Ce vrei să spui?

- Păi, este un ac pe care l-am folosit să-mi prind cravata de guler. L-am scos seara trecută, pe când citeați, și l-am îndoit din joacă.

Domnul Kesselbach se ridică din scaun, cu o expresie de iritare, făcu câțiva pași, apoi se opri.

- Râzi de mine, Chapman, așa cred... și ai dreptate... nu o neg, am fost oarecum... ciudat de la ultima mea călătorie la Cap. Asta din cauza... ei bine... tu nu știi despre noua afacere din viața mea... un plan imens... un lucru uriaș... eu îl văd, deocamdată, doar prin ceața viitorului... dar capătă formă, chiar și așa... și o să fie ceva colosal... Ah, Chapman, nici nu-ți închipui... Bani? Nu-mi pasă de ei. Am bani... am prea mulți bani... Dar asta, asta este mult mai mult;

înseamnă putere, forță, autoritate. Dacă realitatea va fi așa cum mă aștept, voi fi nu doar Lordul Capului, ci și lordul altor târâmurii... Rudolf Kesselbach, fiul fierarului din Augsburg, va fi pe picior de egalitate cu mulți oameni care până acum l-au privit de sus... Va fi chiar deasupra lor, Chapman; va fi deasupra lor, ia aminte la vorbele mele... și, dacă vreodată eu...

Se opri, se uită la Chapman de parcă regreta că spusese prea mult și apoi, împins de elan, încheie:

- Acum înțelegi motivele neliniștii mele, Chapman... Aici, în mintea aceasta, este o idee care valorează mult... și ideea asta a fost dibuită de unii sau alții și, de aceea, eu sunt spionat... sunt convins de asta...

Se auzi o sonerie.

- Telefonul, spuse Chapman.

- Ar putea, murmură Kesselbach, să fie cumva...? Luă receptorul. Alo!... Cine? Colonelul? A, bine! Da, eu sunt... Vreo veste?... Bun!... Atunci, vă aștept... Veniți cu unul dintre oamenii dumneavoastră? Foarte bine... Cum? Nu, nu vom fi deranjați. Voi da instrucțiunile necesare. Este ceva serios, nu-i așa? Vă spun, instrucțiunile mele vor fi clare... Secretarul și valetul meu vor păzi ușa și nimeni nu va avea voie să intre. Știți drumul, nu-i așa? Atunci, nu mai pierdeți nicio clipă!

Puse receptorul la loc și spuse:

- Chapman, doi domni sunt pe drum încoace. Edwards îi va pofti în...

- Dar domnul Gourel, sergentul-detectiv...?

- El va veni mai târziu... peste o oră... Și, chiar și așa, nu-i nimic dacă se întâlnesc. Așa că trimite-l pe Edwards jos ca să ne anunțe! Nu sunt acasă pentru nimeni... decât pentru cei doi domni, Colonelul și prietenul lui, și pentru domnul Gourel. Să-și lase numele!

Chapman făcu așa cum i se ceru. Când se întoarse în cameră, îl găsi pe domnul Kesselbach ținând în mână un plic sau, mai degrabă, o borsetă din piele marocană neagră, ce părea a fi goală. El parcă ezita, ca și cum nu știa ce să facă cu ea. Să o pună în buzunar sau să o lase altundeva? În cele din urmă, merse la polița șemineului și aruncă plicul de piele în geanta de voiaj.

- Să terminăm cu corespondența, Chapman! Mai avem zece minute. Ah, o scrisoare de la doamna Kesselbach! De ce nu mi-ai spus de ea, Chapman? Nu ai recunoscut scrisul?

El nu făcu niciun efort să ascundă emoția pe care o simțea atingând și privind acea bucată de hârtie pe care soția lui o ținuse între degetele ei și căreia îi adăugase o privire a ochilor ei, un atom al miresmei ei, o urmă a gândurilor ei lăuntrice. El trase în piept parfumul scrisorii și, desigilând-o, o citi încet cu glas scăzut, pe fragmente care ajungeau la urechile lui Chapman:

Simțindu-mă un pic obosită... Voi rămâne în camera mea astăzi... Mă simt atât de plictisită... Când pot veni la tine? Abia aștept telegrama ta...

- Ai telegrafiat în dimineața aceasta, Chapman? Atunci, doamna Kesselbach va fi aici mâine, miercuri.

Părea chiar vesel, de parcă greutatea afacerilor îi fusese ridicată dintr-odată de pe umeri și se simțea eliberat de orice neliniște. Își frecă mâinile și trase adânc aer în piept, ca un om puternic, sigur de izbânda lui, ca un om norocos care avea parte de fericire și era în măsură să se apere de orice rău.

- Sună cineva, Chapman, sună cineva la ușa din hol. Mergi și vezi cine este!

Dar Edwards intră și spuse:

- Doi domni întreabă de dumneavoastră, domnule. Ei sunt cei...

- Știu. Sunt aici, în hol?

- Da, domnule.

- Închide ușa de pe hol și nu o deschide decât pentru domnul Gourel, sergentul-detectiv! Mergi și adu-i pe domni înăuntru, Chapman, și spune-le că aș vrea să vorbesc cu Colonelul mai întâi, între patru ochi!

Edwards și Chapman ieșiră din încăpere, închizând ușa în urma lor. Rudolf Kesselbach merse la fereastră și-și apăsă fruntea pe sticlă.

Afară, chiar sub ochii lui, trăsurile și mașinile se mișcau de-a lungul străzii în șiruri paralele, marcate de linia dublă a refugiilor. Un soare sclipitor de primăvară făcea ornamentele de alamă și vopseaua să lucească. Copacii își arătau primii muguri; iar bobocii castanilor înalți începeau să se desfășoare în frunzulițe nou-ivite.

- Ce naiba face Chapman!?! murmură Kesselbach. Tot timpul ăsta pe care-l irosește cu pălăvrăgeala...

Luă o țigară de pe masă, o aprinse și pufăi de câteva ori din ea. O exclamație slabă îi scăpă. La mică distanță înaintea lui, stătea un bărbat pe care nu-l cunoștea.

Se trase înapoi.

- Cine ești dumneata?

Bărbatul, un individ bine îmbrăcat, chiar elegant, cu păr negru, mustață neagră și privire dură, bărbatul acela schiță o grimasă.

- Cine sunt eu? Colonelul!

- Nu, nu... Cel căruia eu îi spun Colonelul, cel care îmi scrie sub această semnătură... nu ești dumneata!

- Ba da, ba da..., celălalt era doar... Dar, dragul meu domn, toate acestea, știți, nu au nici cea mai mică

importantă. Lucrul esențial este acela că eu... sunt eu însumi. Și asta, vă asigur, chiar sunt.

- Dar numele dumitale, domnule?...

- Colonelul..., până la noi ordine.

Domnul Kesselbach se simți cuprins de o teamă crescândă. Cine era acel bărbat? Ce voia de la el? Strigă:

- Chapman!

- Ce idee amuzantă să strigați pe altcineva! Nu vă este de ajuns compania mea?

- Chapman, strigă din nou domnul Kesselbach. Chapman! Edwards!

- Chapman! Edwards! repetă ca un ecou străinul. Ce faceți? Sunteți căutați!

- Domnule, vă cer, vă poruncesc să mă lăsați să trec.

- Dar, dragul meu domn, cine vă împiedică?

El se dădu politicos la o parte. Domnul Kesselbach merse la ușă, o deschise și sări brusc înapoi. Dincolo de ușă, stătea un alt bărbat, cu pistolul în mână. Kesselbach bâigui:

- Edwards... Chap...

Nu apucă să termine. Într-un colț al holului, îi zări pe secretar și pe valet culcați unul lângă altul pe jos, legați fedeleș.

Domnul Kesselbach, lăsând la o parte firea lui neliniștită și impresionabilă, nu era lipsit de curaj, iar senzația de pericol iminent, în loc să-l moleșească, i-a redat elasticitatea și vigoarea. Prefăcându-se îngrozit și uimit, se trase încet înapoi până la polița șemineului și se sprijini de perete. Mâna pipăia după clopoțelul electric. Îl găsi și apăsa butonul, fără a-și mai lua degetul de pe el.

- Ei bine? întrebă străinul.

Domnul Kesselbach nu răspunse și continuă să apese pe buton.

- Ei bine? Vă așteptați ca ei să vină, ca tot hotelul să forfotească doar pentru că apăsați pe clopoțel? Vai, dragul meu domn, uitați-vă în spate și veți vedea că firul este tăiat!

Domnul Kesselbach se întoarse brusc, de parcă voia să se asigure; dar, în loc de asta, cu o mișcare rapidă, apucă geanta de voiaj, își înfipse mâna înăuntrul ei, apucă un revolver, îl ținti pe bărbat și apăsă pe trăgaci.

- Măi, să fie! făcu străinul. Deci vă încărcăți armele doar cu aer și liniște?

Cocoșul țăcâni a doua oară și o a treia, dar nu se auzi niciun foc de armă.

- Încă trei împușcături, Lord al Capului! N-o să fiu mulțumit până ce nu băgați șase gloanțe în trupul meu. Ce?! Vă lăsați păgubași!? Ce păcat! Era un antrenament excelent!

El apucă de spătar un scaun, îl întoarse, se așeză călare pe el și, arătând către un fotoliu, spuse:

- De ce nu luați loc, dragul meu domn, să vă faceți comod? O țigară? Nu, pentru mine, nu, mulțumesc, eu prefer trabucurile.

Era o cutie pe masă; el alese un Upmann deschis la culoare și cu o formă fără cusur, îl aprinse și, cu o plecăciune, spuse:

- Mulțumesc! Este un trabuc perfect! Și acum să vorbim un pic, da?

Rudolf Kesselbach îl asculta mirat. Cine putea fi această persoană stranie? Însă, văzând cum oaspetele lui stătea acolo calm și cu atâta chef de vorbă, se liniști treptat și începu să creadă că situația s-ar putea sfârși fără a fi nevoie să se recurgă la violență sau forță brută.

El scoase un portofel, îl desfăcu, dădu la iveală un teanc măricel de bancnote și întrebă:

- Cât să fie?

Celălalt îl privi cu un aer mirat, de parcă îi era greu să înțeleagă ce voia Kesselbach să spună. Apoi, după o clipă, strigă:

- Marco!

Bărbatul cu revolver făcu un pas înainte.

- Marco, domnul acesta este îndeajuns de bun să-ți ofere câteva bucăți de hârtie pentru tânăra ta femeie. Ia-le, Marco!

Încă țintind cu revolverul în mâna dreaptă, Marco întinse stânga, luă bancnotele și se retrase.

- Acum, că această chestiune s-a rezolvat după cum ați dorit, reluă străinul, să ne întoarcem la scopul vizitei mele. Voi fi scurt și la obiect. Vreau două lucruri. În primul rând, o borsetă marocană din piele neagră, de forma unui plic, pe care, de obicei, o purtați la dumneavoastră. În al doilea rând, o cutiuță de abanos, care ieri era în geanta aceea de voiaj. Să le luăm în ordine! Borseta de piele marocană?

- Am aruncat-o în foc.

Străinul încruntă sprâncenele. Trebuie să se fi gândit în treacăt la zilele bune de demult, când existau metode convingătoare de a-i face să vorbească pe cei care refuzau.

- Prea bine. O să vedem. Și cutia de abanos?

- Am aruncat-o și pe-aia în foc.

- Ah, mârâi el, mă calci pe nervi, omule!

Suci brațul celuiălalt cu o mână necruțătoare.

- Ieri, Rudolf Kesselbach, ați intrat în Crédit Lyonnais, pe Boulevard des Italiens, ascunzând un pachet sub haină. Ați închiriat un seif... Ca să fim mai exacti: seiful numărul 16, în nișa numărul 9. După semnarea registrului și plata chiriei seifului, ați coborât la subsol, iar când ați ieșit nu mai aveați pachetul la dumneavoastră. Este corect?

- Foarte.

- Atunci, cutia și borseta sunt la Crédit Lyonnais?

- Nu.
- Dați-mi cheia de la seif!
- Nu.
- Marco!

Marco veni în fugă.

- Repede, Marco! Nodul cvadruplu!

Înainte să aibă timp să se apere, Rudolf Kesselbach era legat într-o rețea de funii care îi intrau în carne la cea mai mică încercare de a se zbate. Brațele îi erau prinse la spate, trupul, legat de scaun și picioarele strânse împreună precum cele ale unei mumii.

- Caută-l, Marco!

Marco îl percheziționează. Două minute mai târziu, el îi înmână șefului o cheie micuță, plată, acoperită cu nichel, purtând numerele 16 și 9.

- Excelent! Nicio borsetă din piele marocană?
- Nu, șefu'.
- Este în seif. Domnule Kesselbach, îmi veți spune cifrul secret care deschide încuietoarea?

- Nu.

- Refuzați?

- Da.

- Marco!

- Da, șefu'.

- Lipește țeava revolverului de tâmpla domnului!

- Este acolo.

- Acum pune degetul pe trăgaci!

- Gata.

- Ei bine, Kesselbach, bătrâne, ai de gând să vorbești?

- Nu.

- Îți dau zece secunde, niciuna în plus. Marco!

- Da, șefu'.

- În zece secunde, zboară-i creierii domnului!

- Că bine zici, șefu'.
- Kesselbach, număr. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase... Rudolf Kesselbach făcu un semn.
- Vrei să vorbești?
- Da.
- La țanc! Ei bine, cifrul... parola pentru încuietore?
- Dolor.

- Dolor... Dolor... Numele doamnei Kesselbach este Dolorès, cred. Dragul meu băiat! Marco, du-te și fă ce ți-am spus! Nicio greșală, ia aminte! O să repet: întâlnește-te cu Jérôme la oficiul de închiriat trăsuri, dă-i cheia, spune-i cuvântul *Dolor*. Apoi, mergeți amândoi la Crédit Lyonnais. Jérôme să intre singur, să semneze în registru, să coboare la subsol și să ia tot ce e în seif! Înțelegeți?

- Da, șefu'. Dar dacă seiful nu se deschide; dacă parola *Dolor*...

- Liniște, Marco! Când ieșiți din Crédit Lyonnais, trebuie să te desparți de Jérôme, să mergi la tine acasă și să-mi îmi spui la telefon rezultatul operațiunii. Dacă parola *Dolor* nu reușește cumva să deschidă seiful, noi, prietenul Rudolf Kesselbach și eu, vom avea o... ultimă... discuție. Domnule Kesselbach, sunteți sigur că nu ați greșit ceva?

- Da.

- Asta înseamnă că vă bazați pe inutilitatea căutării. O să vedem. Fugi, Marco!

- Dar dumneata, șefu'?

- Eu rămân. Ah, nu mi-e frică! Nu am fost niciodată într-o situație mai puțin periculoasă ca acum. Ordinele dumitale cu privire la ușă au fost clare, Kesselbach, nu-i așa?

- Da.

- La naiba, ați părut foarte nerăbdător să spuneți asta! Se poate să fi încercat să câștigați timp? Dacă-i așa, aș putea fi prins în cursă ca un prost...

Se opri să se gândească, se uită la prizonier și concluzionează:

- Nu... nu este cu putință... n-o să fim deranjați...

Nu terminase de vorbit, când se auzi soneria de la ușă. El apăsă violent cu mâna pe gura lui Rudolf Kesselbach.

- Ah, vulpoi bătrân, așteptai pe cineva!

Ochii prizonierului luceau plini de speranță. Îl puteai auzi chicotind sub mâna care îl sufoca.

Străinul tremura de furie.

- Ține-ți gura sau te sugrum! Ia, Marco, pune-i căluș! Repede!... Asta e!

Clopoțelul sună din nou. El strigă, de parcă ar fi fost Kesselbach și de parcă Edwards ar fi fost încă acolo:

- De ce nu deschizi ușa, Edwards?

Apoi, merse tiptil în hol și, arătând către secretar și valet, șopti:

- Marco, ajută-mă să-i mut pe ăștia doi în dormitor... acolo... să nu fie văzuți!

El îl ridică pe secretar. Marco îl cără pe valet.

- Bun! Acum mergi înapoi în salon!

El îl urmă înăuntru, apoi se întoarse brusc în hol și spuse, cu voce tare și un ton mirat:

- Vai, valetul dumneavoastră nu este aici, domnule Kesselbach! Nu, nu vă deranjați... terminați-vă scrisoarea... merg eu!

Și deschise calm ușa din hol.

- Domnul Kesselbach?

El se trezi față-n față cu un soi de uriaș cu un aer vesel, cu ochi sclipitori, care stătea legănându-se de pe un picior pe celălalt și răsucind borul pălăriei între degete. El răspunse:

- Da, aici este. Cine să spun...?

- Domnul Kesselbach a telefonat... Mă așteaptă.

- A, dumneavoastră sunteți... Îi spun. Vreți să așteptați o clipă?... Domnul Kesselbach va vorbi cu dumneavoastră.

El avu îndrăzneala să-l lase pe oaspete în pragul micului hol de la intrare, într-un loc din care putea vedea prin ușa deschisă o parte din salon și, încet, fără măcar să se întoarcă, intră în încăpere, merse la tovarășul lui, aflat lângă domnul Kesselbach, și-i șopti:

- Ne-am ars! Este Gourel, detectivul...

Celălalt scoase cuțitul. El îl prinse de braț.

- Fără prostii! Am o idee. Dar, pentru Dumnezeu, Marco, fă-te că mă înțelegi și că vorbești cu mine! Vorbește de parcă ai fi Kesselbach! Auzi, Marco? Tu ești Kesselbach.

Se exprima atât de calm, atât de energic și cu atâta autoritate, încât Marco înțelese, fără alte explicații, că el trebuia să joace rolul lui Kesselbach. Marco spuse, astfel încât să fie auzit:

- Trebuie să te scuzi în numele meu, dragule. Spune-i domnului Gourel că îmi pare îngrozitor de rău, dar sunt ocupat până peste urechi... mă voi vedea cu dumnealui mâine dimineață, la nouă. Da, la ora nouă fix.

- Bine! șopti celălalt. Nu te mișca!

Se întoarse în hol, îl găsit pe Gourel așteptând și spuse:

- Domnul Kesselbach vă roagă să-l scuzați. Vrea să termine o treabă importantă. Puteți reveni la ora nouă, mâine dimineață?

Urmă o pauză. Gourel părea surprins, mai mult sau mai puțin iritat și nehotărât. Mâna celuilalt strângea mânerul unui cuțit aflat în buzunarul său. La prima mișcare suspicioasă, el era gata să lovească.

În cele din urmă, Gourel spuse:

- Foarte bine. La ora nouă, mâine. Dar, totuși... Lăsați, voi fi aici mâine, la nouă.

Și, punându-și pălăria, dispăru în afara culoarului.

Marco, în salon, izbucni în râs.

- Ai fost al naibii de isteț, șefu'! Ah, cât de drăguț l-ai păcălit!

- Dă-i bice, Marco, și urmează-l! Dacă părăsește hotelul, dă-i pace, întâlnește-te cu Jérôme la oficiul de închiriat trăsuri, cum am stabilit, și telefonează-mi!

Marco plecă în grabă.

Apoi, bărbatul luă o carafă cu apă de pe polița șemineului, își turnă un pahar pe care-l bău pe nerăsuflăte, își udă batista, își tamponă fruntea, care era acoperită de sudoare, se așează lângă prizonierul lui și, cu politețe prefăcută, spuse:

- Dar chiar trebuie să am onoarea, domnule Kesselbach, să mă prezint.

Și, scoțând o carte de vizită din buzunar, spuse:

- Dați-mi voie... Arsène Lupin, hoț-gentilom.

* * *

Numele faimosului aventurier păru să-i facă o impresie dintre cele mai bune domnului Kesselbach. Lui Lupin nu-i scăpă acest lucru și el exclamă:

- Aha, dragul meu domn, respirați din nou! Arsène Lupin este un hoț delicat. El urăște vărsarea de sânge și nu a comis niciodată o fărădelege mai gravă decât cea de a-și însuși bunurile altora... Un mic păcat! Iar ceea ce vă spuneți este că el n-o să-și încarce conștiința cu o crimă fără folos. Chiar așa... Dar eliminarea dumneavoastră este, într-adevăr, fără folos? Totul depinde de răspuns. Și vă asigur că acum nu glumesc. Ei, haide, bătrâne!

Își trase scaunul lângă fotoliu, scoase călușul prizonierului și, vorbind pe un ton serios, spuse:

- Domnule Kesselbach, în ziua în care ați sosit în Paris, ați luat legătura cu un anume Barbareux, directorul unei agenții de detectivi; și, cum acționați fără știrea secretarului dumneavoastră, Chapman, ați aranjat ca numitul Barbareux, când comunica prin scrisori sau prin telefon cu dumneavoastră, să-și spună „Colonelul”. Mă grăbesc să vă spun că Barbareux este un om foarte cinstit. Dar eu am norocul să-l număr pe unul dintre funcționarii săi printre prietenii mei. Astfel, am descoperit motivul pentru care l-ați căutat pe Barbareux, am ajuns să mă interesez de dumneavoastră și să fac una-două cercetări pe aici, cu ajutorul unei legături de chei false. Cercetări în cursul cărora, vă pot spune, n-am găsit ce căutam.

El coborî glasul și, cu ochii fixați în cei ai prizonierului său, privindu-i expresia, căutându-i cele mai lăuntrice gânduri, rosti aceste cuvinte:

- Domnule Kesselbach, instrucțiunile dumneavoastră către Barbareux au fost ca el să găsească un bărbat ascuns undeva, în mahalalele Parisului, care poartă sau obișnuia să poarte numele Pierre Leduc. Bărbatul corespunde acestei scurte descrieri: înălțime – un metru șaptezeci și cinci; păr blond și piele albă; poartă mustață. Semne particulare: vârful degetului mic de la mâna stângă lipsește, urmare a unei amputări. De asemenea, are o cicatrice aproape imperceptibilă pe obrazul drept. Se pare că acordați o importanță uriașă descoperirii acestui bărbat, ca și cum ea ar aduce un mare avantaj pentru dumneavoastră. Cine este acest bărbat?

- Nu știu.

Răspunsul a fost categoric, absolut. Știa el sau nu știa? Nu conta foarte tare. Lucrul important era acela că el părea hotărât să nu vorbească.

- Foarte bine, spuse adversarul lui, dar aveți mai multe detalii despre el decât cele pe care i le-ați dat lui Barbareux.